

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ascensus Moysis in montem Seu De Oratione Tractatus Tribus Stationibus ac vijs Purgatiua Illuminatiua Vnitiua distinctus

Crombecius, Johannes

Avdomari, 1618

De alijs contemplationis fructibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38133

nixum scilicet, ascendentes quoque & descendentes Angelos vidit. In itinere quippe dormire, est in hoc vita presentis transitu, a rerum temporalium amore quiescere. Angelos vero ascendentes cernere, est civis supernae patriae contemplari. Hæc Gregorius.

TEXTVS VIGESIMVS PRIMVS.

*Ingressusque Moyses medium nebula ascendit
in montem.*

2. **E**iusdem repetitio hic est. Nam verba ista duplici de causa ponuntur, primum quia nondum erat dictum Moysen ad montem pervenisse: deinde dicendum erat, ipsum quadraginta diebus & noctibus, in eo perseverasse. De ingressu in nebula dixerat. Illud de appulsu ad montem, interiecta parenthesis à textus continuatione, avulserat: montis ergo mentione facta apposite addit. *Et facti ibi quadraginta diebus & quadraginta noctibus.*

SECTIO SECUNDA.

De alijs contemplationis fructibus.

2. **E**Xintima illa vñione cum Deo, qui voluntatis suę indicia, servis suis
non

non obscure insinuare solet: oritur incredi-
bile desiderium adducendi homines ad suum
Conditorum, Deoque peccatores reconcili-
andi; iustos arctius adiungendi. Nihil enim
Deo charius, nihil pretiosius hominibus;
quos tanti fecit, ut sese hominibus totum qua-
tus est, dederit, & infinita incommoda, acer-
bitates, ignominias, mortem denique infamem
sustinuerit. Cum ergo is tantas consolationes,
tamque singularia dona continuo percipit,
advertit voluntatis divinae esse, ut
proximorum salus procuretur, remque sum-
mam esse, summi que pretij salutem anima-
rum, eamque summo opere Creatori placere;
non potest ei non nasci singularis zelus, quo
& in proximorum amorem feratur, eximia
quadam animi propensione, seque ipsum lu-
benter impendat, & sanguinem profundat,
ut tanti Domini voluntati respondeat.

3. Id efficit quoque frequens cum Deo con-
gressus, ut omnem rerum terrenarum amo-
rem exterminet, & omnes affectus in Deum
transferat. Nam cum Deus se ad eum famili-
arem ostendat homini, solus amari vult, ne-
minem amoris huius consortem admittit.
Longe minus res caducas & inanes. Nec de-
cet Dei domesticum, cum hisce vestibus, à
mundo mutuatis, in triclinium summi Do-
mini penetrare, ne ei dicatur. *Amice quomodo* *Matt. 23*
huc intrasti non habens vestem nuptialem? Vestes 12.

enim

*Fructus
extremis
contem-
plationis*

*1.
Zelus a-
nimarum*

*2.
Externam
nat rerum
terrena-
rum a-
morem*

enim sunt affectus & amor rerum; qui hominem involvunt & obligant undique, ne manibus, & pedibus Domino suo supremo obsequi possit. Quia ergo fronte compareat famulus manicis & compedibus revinctus, alioque vestitu indutus quam deceat civem sanctorum & domesticum Dei coram summi regis throno, & Angelorum conspectu?

3.
Passiones animi eliminat.

4. Ob eandem causam necessario exuere debet Dei amicus familiaris, omnes animi perturbationes, voluntates, desideria inania, iudicium proprium, concupiscentiam denique cum veteris hominis corpore inverso; eumque Apostoli salutari consilio acquiescere decet dicentis, *renovamini spiritus mentis vestrae, & induite novum hominem, qui secundum Deum creatus est, in iustitia & sanctitate veritatis, Expoliamus vos veterem hominem, cum actibus suis, & induentes novum, qui renovatur in agnitionem, secundum imaginem eius, qui creavit illum.* Dedeceat, inquam, barbaram vestem coram curia celesti deferre, & in ea gloriarī. Accedit, quod huiusmodi perturbationes, non tantum dedeçant, sed plane impediunt accessum ad divinum numen, & eas odit Deus tanquam origines peccatorum, quaeque hominem plane a Deo avocent, eiusque sanctissimae voluntati e diametro repugnent. Vult enim piissimus omnium parens, omnes quoque salvos fieri: Haec volunt omnes damnari, & ad bars-

I. Timo.

3. 4.

NVI

416

Barathrum pertrahunt. Denique in pace factus *psal. 75.*
 est locus eius; illæ perturbant pacem, & quan- *3.*
 tum in se est, Deum à nobis avertunt, ac cor
 nostrum locum minus idoneum ad divinam
 bonitatem suscipiendam reddunt. Si enim
 Deum in nobis vivere velimus, mori ne-
 cesse est, quidquid vitæ spiritus repugnat.
 Traditus est Christus propter delicta nostra, & *Rom. 8.*
 resurrexit propter iustificationem nostram. Morian- *25.*
 tur ergo delicta nostra & iustitiæ vita locum
 in nobis inveniet. Hinc B. Bernardus. Exce-
 dente anima, ait, etsi non vita, certè vita sensu; *Serm. 57.*
 necesse est etiam, vt nec vita tentatio sentiatur.
 Quis dabit mihi pennas, sicut columba & volabo &
 requiescam? Utinam hac morte ego frequenter ca-
 dam, vt evadam laqueos mortis, vt non sentiam vi-
 ta luxuriantis mortifera blandimenta; vt non obstu-
 pescam ad sensum libidinis, ad astum avaritiæ; ad
 iracundia & impatientia stimulos, ad angores sol-
 citudinum, & molestias curarum. Moriatur anima
 mea morte iustorum, vt nulla illa fraus illaqueet, &
 nulla oblectet iniquitas. Bona mors qua vitam non
 auferi sed transfert in melius. Vult ergo Ber-
 nardus nos acriter insistere mortificationi,
 quia dum vixerint in nobis passiones, Deus *4.*
 nobiscum familiariter vivere recusabit. *Fructus*

5. Vltimus contemplationis fructus am- *Compe-*
 plissimus est. Est enim via compendiosa, diuina per- *fectionis*
 qua facillimè perfectionem assequamur. *sectionis*
 Qui enim Deo peramanter colloquitur, eius assequen-
 au- da.

aurem habet apertam ac benignam, per quam quidquid velit potest obtinere. Et sane si anima Dei sponsa & dicitur, & sit: quid ei in thalamo a sponso recusari poterit? Adde virtutum omnium in contemplatione usum esse perpetuum, auxilia maxima: stimulari, item increpari, reprehendi que hominem, si proficere, desinat: mirum perfectionis in Deo exemplar contineri: & videri ea pulchritudinis specie moveri, incitari, urgeri ad imitationem; displiciturum summo Numini, si quis aliter se gerat, si parentis similitudinem non emuletur. Huc facit quod diximus hominem ex sui desiderijs & affectibus seculi, animi perturbationibus, vitiorum odio inflammari, que vitia ac defectus cum absunt: quid superest animæ, nisi ut tota feratur in amorem virtutis, & sui Conditoris? Hoc argumentum præclare à Beato Gregorio tractatur.

Lib. 2. in Qui sunt (ait) in sancta Ecclesia thalami, nisi eorum corda, in quibus anima per amorem, sponso in-
Ezechi. visibili iunguntur, ut eius desiderio mens ardeat, nulla iam que in mundo sunt concupiscat; presentis vite longitudinem, penam repetens exire festinet & amoris amplexu in celestis spon-
hom. 15. visione requiescere. mens itaque que iam talis est, nullam presentis seculi consolationem recipit, sed ad illam quam diligit medullitus suspirat, fervet, anhelat, anxiatur, vilis fit ipsa salus sui corporis: quia transfixa est vulnere amoris. Unde & in can-
Cant. 5.

Et dicitur; vulnerata caritate ego sum.

Cant. 5

TEXTVS VIGESIMVS SE-
CVNDVS.

Et fuit quadraginta diebus, & quadraginta noctibus.

De mora in oratione tenenda, & eius causis.

1. **M**odus loquendi scripturæ est, & *Quid di-*
maxime apud Hebræos. Nam di- *es 40,*
es naturalis tempus lucis & noctis continet.
Nihilominus cum dicimus aliquid factum
die aliquo, ei qui fecit præsupponimus, quie-
tū tēpus non fuisse negatum. Ut qui negotia
gerunt in curiā, vesperi domum redeunt, in
cubiculum, lectumque se recipiunt, & quie-
tis elapso tempore rursus exurgunt & ne-
gotia resumunt.

2. Tu verò Moyses dic nobis, quod tibi di- *Cur tam*
versorium in monte, quò te post diei imo *diu Moy-*
quadraginta dierum labores singulos exant- *ses in mō*
latos recipiebas? Quod tibi cubile capiēdo *te hæs-*
somnia? Ex qua montis Sinai parte? Quis ti- *rit,*
bi mensam parabat? Et quibus dapibus refi-
ciebare? Quinam tibi administri? Qui men-
sa tuæ convictores ac convivæ? Sane ieiuna-
vit quadraginta diebus & quadraginta noc-
tus Moyses; nam & Elias idem exercuit;

postmodum Christus sacravit, omnium rex atque

Ee

fac-